

endnu, men tænk engang, hvis alle danske tv-kanaler valgte programmer fra et reklamesyns-punkt og sagde: Vi er nødt til at lave alle vores programmer for de 22-årige eller 25-årige yuppies – eller hvor gamle de nu er – og derfor skal det være jing-jing og jang-jang alt sammen og ikke noget som helst for de over 50-årige! Det ville være et brud på public service-forpligtelserne og alsidigheden.

Men vi er øjensynlig nødt til at have regler for det, for hvis det var de frie markedskræfter, der styrede det, var der altså ikke programmer for dem over 50. Og det problem kan ikke nok så mange frekvenser og nok så mange kanaler og nok så meget konkurrence eller nok så meget åben kamp om seerne og lytterne klare.

Derfor er det en fiktion at tro, at den tekniske diskussion, frekvensdiskussionen, er måden, man udpeger dem, der skal have frekvenserne, på, og at det i virkeligheden løser et eneste af de fundamentale problemer i mediebilledet i Danmark.

Her kan liberalismen og den frie konkurrence altså ikke klare det, må jeg sige til hr. Jens Rohde. Her er vi nødt til at have nogle regler, der sikrer, at samfundet har en bredde, har en alsidighed og har en nødvendig dybde, i alt fald i nogle grundlæggende kanaler. Og det var måske den diskussion, vi med det medieudbud, der er i øjeblikket, skulle bruge meget tid på, og så under efterårets diskussioner tage alt det dér frekvensfnidder og begynde at diskutere, hvem der har søgt hvad, og hvis ansøgninger der så er de bedste.

Vi skal definere, hvordan de fundamentale kanaler sikrer, at danskerne stadig væk kan være stolte over deres egen kultur og erindre deres egen historie og baggrund, men også blive aktive medlemmer af et demokrati og aktive medspillere i et demokrati, fordi de både har den viden og har den vurderingsevne og har den bredde, der skal til, for at man overhovedet kan fungere.

Det er det, jeg tror det drejer sig om, og så kan man godt komme her og elske fri konkurrence, bare det ikke er sådan, at den ødelægger mere, end den gavner.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er meget enig med hr. Peter Duetoft i det, han siger her, og jeg tror ikke, der er mange i dette Folketing, der betvivler, at vi skal have public service-stationer, og at der er ting, som

det frie marked ikke kan løfte. Men var det så ikke en idé, at vi fik analyseret os frem til, hvad det er, det frie, kommercielle marked ikke kan løfte, og så fik defineret public service ud fra det begreb og fik gjort det lidt mere klart end blot som et alsidighedsbegreb, således at vi også rent politisk turde begynde at diskutere, hvad det er, vi vil have, i stedet for altid at diskutere, hvem der skal have hvad?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det glæder mig meget, for hvem der skulle have det, var jo ikke det, jeg lagde op til. Det synes jeg der er andre der har gjort i denne sag.

Men lad mig bare sige, at jeg har jo en forhistorie: Jeg har en forhistorie i Radiorådet, og jeg har en forhistorie i Danmarks Radios bestyrelse, men mest af alt har jeg en forhistorie i Aktive Lyttere og Seere. Og i Aktive Lyttere og Seere, dengang dét eksisterede, kan jeg huske at der var ét parti, der aldrig nogen sinde forstod, hvad alsidighed var, og det var partiet Venstre, for partiet Venstre troede altid, at konkurrencen kunne klare de her ting: Der var ikke behov for noget alsidighedskrav på det tidspunkt, hvor der kom flere kanaler, for så kunne folk jo bare vælge en anden kanal!

Meget, meget smukt, men det garanterer jo ikke noget som helst, og derfor vil jeg glæde mig til den diskussion, for jeg synes, den er vigtig. Og jeg mener, at jeg har givet et rimelig klart bud på, hvor CD's holdning til public service ligger, og det er nu ikke så forskelligt fra, hvad jeg sagde for 10 eller 15 år siden, for jeg mener, at public service er noget fundamentalt for demokratiet.

Nu vil jeg bare lige sige til hr. Jens Rohde, at det er muligt, at jeg har misforstået det, og hvis jeg har, undskylder jeg det på forhånd, men jeg læste referatet af en høring i forbindelse med udvalgshøringerne om det her, og dér så jeg hr. Rohde citeret for en række sætninger, der i alt fald i mit hoved blev til, at hr. Rohde opfattede public service som en skjult måde at garantere statslig indblanding i mediesystemet på og ikke som en garanti for noget som helst.

Jeg synes, formuleringerne gjorde, at man kunne tolke dem sådan, men jeg glæder mig da, hvis det er mig, der har overfortolket dem. Men jeg synes altså, at der et par steder blev brugt et par argumenter om, at public service var noget, en vis herre havde opfundet, fordi man dermed